

Kérkonošské pouďačky a Pšouky Vysočiny

Svatopluk Václav
Vobejda

Svatopluk Václav Vobejda

Kérkonošské poudačky

a

pšouky vysočiny

Copyright

Svatopluk Václav Vobejda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Praha 2015

ISBN:

978-80-7512-361-9 (ePub)

978-80-7512-362-6 (mobipocket)

978-80-7512-363-3 (pdf)

Kérkonošské poudačky a pindy

Na tech našich horách se toho nažvanilo až hanba. Ale to, co vám budu vyprávět je svatá pravda, poňáč vám to může potvrdit starej Rýbrcou, kterej už radšejc nevylejzá, protože je z lidí zhnusenej. Ale chraň vás ruka Páně ho vyzejvat nebo jinak pomlouvat! Dostanete hnedle po papuli, až by se vám v gatích čůrko zasukovalo. Jeho méno vyslovujte potichu a s úctou!

Totíž lidi na horách se chovaj jako dobytek zpanštělej. V batůžkách na zádech si nosí plno odpadků, kerý pak pohazujou kolem cest. Neustále žvaněj a pindaj a všude a všechno fotěj. Veškerý horský tvorstvo kvůli takovejmu vylejzá až v noci za ouplňku. Ale ne jenom zvířata, i podivný tvorové, skříťci, divé ženy, bludné kořeny, šklebejšťata i jiní prapodivci. Kdo nebyl za ouplňku venku, ten ví úplný houno.

Skřítek Křupandlák

Budař Ouředníček se jednou vracel z jarmarku ze Svobody. Krátil si cestu kolem Úpy, aby to měl potom kratšejc do kopců kolem Pece. Prozpěvoval si, protože dobře prodal štrykovaný dečky, který mu dala jeho žena Klárka, aby je prodal a za stržený peníz nakoupil koření. Uhnul na Temný Důl a štrádil si to kolem Aichlenburgu, staré hradní zříceniny. Marně mu žena kladla na srdce, aby se těmto místům vyhnul, že tam straší. Kdepak. Budař Ouředníček, měl nakoupíno jak koření, tak i kořaličku, která ho zahřívala, dodávala sílu a dobrou náladu.

Na obloze se rožel ouplňěk a lesem se ozývaly prapodivné zvuky. Když procházel kolem sutin, ozvalo se hlubokým barytónem: „Tak jen pojď!“ Zastavil a naslouchal, jestli se mu to nezdálo, ale opět se ozvalo: „No, jen pojď. Čekám tu na tebe.“ „A kerej ty seš?“ zeptal se nesměle budař. „Já jsem skřítek Křupandlák a čekám tu na potulný pocestný.“ „A co po mně chceš? Peněz nemám, jenom koření nesu z jarmarku.“ Křupandlák zahučel: „Koření si nech. Karty, budeš se mnou hrát, a když vyhraješ, dostaneš peněz, co uneseš.“ A když prohraju?“ zeptal se budař. „Když prohraješ,“ zahučel Křupandlák, „budu tě po zbytek cesty kopat do prdele, poňáč

mám nohy čtrnáctky.“ „Dobře“, řekl budař, „ujednáno“, a vešel mezi sutiny. V tu ránu, jako když se rozsvítí pouliční lampy. Uprostřed u kamenného stolu seděl na kamenné stoličce skřítek Křupandlák, vysoký tak šedesát centů, hlavu jako krysa Sušera, v zelené vestičce a otrhané košilce, zastrčené v červených trenčích s lampasem, které měl možná ještě ze secvičné na spartakiádu. Křivé nožky byly zakončeny obrovskými zašpiněnými chodidly, která vydávala zápach, jako ta houba připomínající mužské přiro, které říkájí „hadovka smrdutá“.

Budař přisednul na kámen a ve skřítkových rukou se začly míhat karty, které vyhazoval do výšky a chytil, střílel z dlaně do dlaně a jiné špumpnagle. Budař, aby ho zarazil, řekl: „Chtěl bych vidět ty peníze, než začneme hrát. Abych měl nějakou inšpiraci.“ V ten okamžik se objevil vedle špinavých nohou Křupandláka barevný batůžek plný peněz. „To je tvůj?“ zeptal se budař. „Ale kdeže. To tu nechal jeden dojčland, kerej nechtěl hrát karty. Tak jsem ho nakop do prdele, že přistál až na Mariánské skále v Ústí nad Labem, kde ho vodvezly do cvokhauzu, protože si mysleli, že chce spáchat sebevraždu skokem ze skály.“ Křupandlák rozdal karty a začaly mlaskat listy a kolem poletovali netopejři a světlušky. Už se rozednívalo, kukačky se rozkukaly a sojka, známá to práskačka Rýbrcoula, to hned vyprdelila po lese.

Jenže nikdo nevyhrál. Tak se začali hádat, až to uslyšel sám Rýbrcoul a přišel je rozsoudit. Budař Ouředníček dostal

batůžek s penězi, za který si koupil novou boudu a vaří tam s Klárkou poctivý kyselo. Skřítek Křupandlák už karty nehraje a musí chodit po horských stezkách a když potká neukázněné Pindáky, nakope jim prdele. A tak, vážení. Dávejte si pozor na našich horách. Chovejte se slušně a neserte.

Šklebejšťata

Pod Vlčím Dolem, teče Vlčí potok. Kdo to tam neznáte, tak tam raději ani nechod'te. V noci? To už vůbec. Už samotný název napovídá, na koho tam můžete narazit. Ale vlk je plaché zvíře, a pokud nehladoví, raději se člověku vyhne. Horší by bylo tam zabloudit a narazit na „ŠKLEBEJŠŤATA“. Už slyším ty otázky. Co to je za tvora? Jak vypadá? Čím se živí? Kde všude žije?

Tedy, vážení! Jestli vám někdo řekl, že jste svině z jeskyně, tak vás nevědomky nazval „Šklebejšťetem“. Vyskytuje se všude tam, kde jsou lidi na sebe svině. Tudíž po celé republice. V našich horách se vyskytují poměrně hojně, protože sem jezdí lidé z celé republiky i ze zahraničí. Na člověku, který má na zádech batůžek a krátké kalhoty, nepoznáte co je zač. Až podle toho jak se chová k přírodě a zvířatům, která jsou bohužel většinou rozplašena, ale i k ostatním batůžkářům, pindám. Jeden budař vybíhal každé ráno na nejvyšší kopec u boudy a volal do hor, údolí a kopců: „Batůžkáři, všech zemí, polibte si prdel!“ Ozvěnou se to doneslo až na Sněžku, a tak všem na Poštovně bylo jasné, že se blíží skupiny turistů, kteří si v Peci zakoupili laciné potraviny prošlé záruční lhůtou a budou je cestou i na vrcholu konzumovat.